

bajok gyógyítása mellett a lelki bajokat is gondosan kezelte. Ezért polgártársai a legközelebbi püspök-választás alkalmával lekipásztoruknak választották: Balázs meghajolt a nép akarata előtt és ezentúl a lelkek gondozására adta magát. Életét az irgalmasság testi és lelki cselekedeteinek hosszú sorával szötte át. Ebben az időben keleten erősen dühöngött a keresztényüldözés. Szent Balázs híveinek unszolására eleinte kitért az üldözés elől és Sebaste város közelében egy sziklabarlangban rejtőzött el, amelyet a környék vadjai búvóhelynek használtak. A püspök a sebesült vadakat bekötözte és gondozta őket, úgyhogy azok valóságos testőrei lettek.

Agricola pogány prefektus később fegyveres katonákat küldött Szent Balázshoz és bírói széke elé idézte őt. A szent püspök a katonák kíséretében indult a városba. Útja valóságos diadalmenetté alakult, amerre elhaladt, hívei eléje vitték betegeiket és ő meggyógyította azokat. Ekkor gyógyította meg a halszájkától fulladozó gyermeket is. A pogány prefektus először nyájasságával akarta eltéríteni hitétől Szent Balázst, de amikor látta, hogy Balázs állhatatosságát nem tudja megtörni, lefejeztette őt. A legenda szerint Szent Balázs halála előtt ígéretet kapott Istentől, hogy akik testi bajaikban, különösen torokfájásban az ő közbenjárását kérik, biztos meghallgatást nyernek.

Már a középkorban ismerték az úgynevezett Balázsolást, amikor a pap két András-kereszt módjára összeillesztett gyertyát tart a hívők álla alá, ezen szavak kíséretében: «Szent Balázs püspök közbenjárására szabadítson meg Isten a torokbajtól és minden más nyavalyától».

Szent Balázst a 14 segítő szent közé számítjuk. A segítő szentek Ákos, Balázs, Borbála, Cirjék, Dénes, Egyed, Erasmus, Eusták, György, Katalin, Margit, Kristóf, Panteleon és Vitus. *Dr. Dobák Ferenc.*

Szent Margit oltalma alatt

Gyönyörű októberi vasárnap délelőtt volt. A nap szinte melegen sütött s a természetbe csalogatta az embereket. Elhatároztam, hogy kimegyek Szent Margit szigetére. Október és november hó minden vasárnapján szentségimádást tartottak a női egyesületek, főleg a Mária Kongregációk abban a kis kápolnában, amely Árpádházi Szentünk életével megszentelt romok között épült.

A naptárt meghazudtoló enyhe napsütéses időben érkeztem a szigetre. Az ős minden színében pompázó fák alatt sétálva indultam a romok felé. A kápolnába igyekvő csoportok, zárdaiskolák növendékei, kongreganisták s egyéb női egyesületeken kívül nagyon sok volt a sétáló, a gyógy- és sportfürdőt használó közönség is. Az embert különös áhítat fogja el, ha a szigetre lép. Nemcsak szépsége ragadja meg a lelket, nemcsak a rózsaliget csodás illata, az öreg, jó és rossz időket látott fák susogása és a japánkert tavában úszkáló aranyhalak, a zenélő viziorgona érdekessége s a sok más szépség gyönyörködteti a szemet, hanem a mult, a dicső emlé-

kek szárnyzuhogása érinti meg a lelket és nyugózi le. Dicső mult, vérzivataros mult, magyar mult, olyan jó elmélkedni fölötte! — Sokat szenvedett már ez a nép, sok nehéz időt élt át: háborút, tatárjárást, törökvést, megszállást, pártviszályt, de mindig újra és újra talpraállt, mert mindig voltak hőslélekű fiai vagy leányai, akik áldozatul felajánlották magukat hazájukért, vagy engeszteltek nemzetükért. Ilyen áldozatos lélek volt a mi Árpádházi Szent Margitunk is.

Egy ideig üldögéltem a napon és gyönyörködtem a japánkert tavában úszkáló aranyhalacsákban. Különös érzés vett erőt rajtam. Valami úgy húzott vissza a kápolnába. A déli harangszót már a kápolnában töltöttem és belekapcsolódtam az óbudai növendékek és kedvesnővérek imádási órájában és együtt imádkoztam velük az Úrangyalát.

Alig halkult el a harangok zúgása, mikor megszólaltak a szirénák... Megdöbbenve néztünk egymásra. Kissé összeszorult a szívünk, egy-két kisleány sírva fakadt, de ez csak pár pillanatig tartott. A kedvesnővérek elhatározták, hogy ők és növendékeik a kápolnában maradnak, sokan velük tartottunk. Később mindnyájunkon egy megnyugtató érzés futott át: itt Szent Margit oltalma alatt állunk! Szent Margit a hazáért áldozta fel fiatal életét, vezekelt és engesztelt, minket is azért vezért ide a Mindenható ezekben a nehéz percekben, hogy imáinkkal, könyörgéseinkkel elhárítsuk a veszélyt.

A némacsöndben csak a buzgó imádság hangja szűrődött ki a kápolnából. Sokan, akiket a szigeten ért a légiveszély s a Szent Margit-kápolna, illetve a romok közelében jártak, szintén betértek a kápolnába és megilletődve hallgatták a hangos könyörgéseket és esdeklő imákat. A Szentatya által teljes búcsúval ellátott fohászt is többször ismételtük.

Egyszerre csak helyet kér és az oltár felé igyekszik egy tábori lelkész, aki a sziréna előtt imádkozni betért a kápolnába, de már távozóban volt s csak a szirénázásra tért vissza. Mindenki szeme rajta függött. Azt hittük szentségbetétel lesz, mert karíngot kért. De nem ez történt. Néhány lélekbe-markoló szót intézett a jelenlévőkhöz, majd általános feloldozást adott az összes híveknek, azoknak is, akik imádási órájukat végezték, azoknak is, akiket a sziréna hangja vezetett oda. Előkészített bennünket az esetleges veszélyre s talán a halálra. Sokan könnyekre fakadtak, de egytől-egyig mélyen meg voltak rendülve. Olyan csodálatos érzés vett rajtunk erőt, olyan érzés, amelyet csak a hit nyújthat... Ezután szentségi áldást kaptunk, s a szentségimádás tovább tartott.

Mikor a lazarista tábori lelkész elhagyta a kápolnát, sokan könnyes szemmel mondtak köszönetet azért a felejthetetlen élményért, melyben minket részesített. Voltak olyanok is köztük, akik talán nem is gondoltak a jó Istenre, még kevésbé az engesztelésre. Most, a veszély pillanatában eszükbe jutott, hogy lelkük is van... Azt hiszem, ezek a pillanatok többeket visszavezettek a szentségi Jézus szerető szívéhez.

Szívdobogva vártuk, hogy mi lesz. A repülőgépek halk, majd erősbödő zúgása behallatszott a kápolnába. Aggódva figyeltük, hogy a mi gépeink-e? Nagyon kértem, könyörögtem Szent Margit-hoz, hogy mint már annyiszor, úgy most is eszközölje ki a Mennyei Atyánál és a magyarok Nagyszönyaránál, hogy elmúljon fejünk fölül a veszély. Fogja fel fátyolával a bombákat, hogy ne hulljanak megszentelt földünkre.

Úgy látszik, buzgó imáinkat meghallgatta az Úr, mert egyszerre csak megszólalt a veszély elmúltát jelző szirénahang. Nem is kell mondanom hogy, a megkönnyebbülés sóhaja szakadt fel mindannyiunkból. A veszély összehozott bennünket, boldog, boldogtalant. Teljes idegenek élénk beszélgetést kezdtek egymással és izgatottan meséltük az átélt eseményeket. A kápolna előtt megálltunk és még egy hálatelt fohász után mindenki sietni akart hazafelé, hogy az otthoniakat is megnyugtassa. Ezekben a pillanatokban mint egy jó angyal megjelent ismét a tábori lelkész, bement a kápolnába és nemsokára felhangzott a Te Deum fenséges dala. Persze mindenki visszatért, sőt még többen is odajöttek és könnyezve mondtunk hálát, hogy a jó Isten csodálatos módon újra megmentette hazánkat.

Bár fejünk felett Damokles kardja lebegett, egyfelejthetetlen emlékek lettek gazdagabbak.

Míg mások füledt óvóhelyeken töltötték a légi-veszély idejét s talán izléstelen tréfákat és fölösleges beszédeket kellett végighallgatniok, mi ott lehetünk a megszentelt helyen s imádsággal és engeszteléssel töltöttük a veszélyes pillanatok. Érezhetük és remélhetjük, hogy mi a «legjobb részt» választottuk, mert hol lehetünk volna mi sokat szenvedett magyarok nagyobb biztonságban, mint Szent Margit oltalma alatt.

Dr. Paulinyi Gyuláné báró Oertzen Kornélia.

A megrémült törökök

A törökülés idején történt. Mindenki menekült előlük. Mert a törökök után nem maradt ép ember, ép ház. Fosztogattak, öltek és gyujtogattak, görbe, éles kardjuk magyarok vértől piroslott. Menekült mindenki, amerre tudott.

Csak az a pálos barát nem menekült, aki olyan szépen orgonált a kolostor templomában, hogy a népek álmélkodva hallgatták mindig. Jancsi fráter nem tudott elszakadni az orgonájától s a pusztító török sereg közeledtére lélekszakadva rohant fel a kórus lépcsőin, de egyszerre megtorpant. Hisz hiába akarna játszani az orgonán, nincs, aki fujtasson.

Már dörömböltek az ajtón. Lesietett a templomba. Térdre roskadt a csodatevő Fekete Mária képe előtt és így könyörgött: Szűzanyám, segíts! Mentsd meg a templomot! És mentsd meg az orgonát!

A vérszomjas törököket felbőszítette a zárt ajtó. Nekiestek hárman, négyen, tizen az ajtó-

nak. Bedöntötték. És beözönlöttek a templomba. Addigra Jancsi fráter egy szobornak szánt falmélyedésbe ugrott. Odaállt, mint egy szobor. Mereven, mozdulatlanul. Mellette jobbra-balra tőle valóságos szobrok voltak. Remete Szent Pál szobra, apostolok, szentek szobrai.

A pusztító török had, mintha egy ember lett volna, csákánnyal, kampóval törni-zúzni kezdett. Ledöntöttek egy szobrokat. És kacagtak,

A kis kíváncsi (Hún Sándor felv.)

hogy a szobor ezer darabra törve hullik szerteszéjjel a templom kövezetén.

Egyszer csak látja ám Jancsi fráter, hogy többen az orgonára, illetve a kórusra készülnek felkúszni, hogy azt is szétrombolják. De azt is látta, hogy mások feléje törtetnek. Elfelejtette, hogy saját élete is veszedelemben forog, csak az orgonáért remegett. Megmozdult, kiugrott a falmélyedésből a szobrok közül, nagyot kiáltott: Hé, beste lélek, ne bánts az orgonámat!

A törököknek leesett az álluk a rémülettől. Azt hitték, megelevenedett az egyik szobor s haragjában agyonüti őket. Ha láttatok volna, Kedves Gyermek, mint gázoltak át egymáson s rohantak hanyatt-homlok, ész nélkül ki